

До Франції два гренадери йшли,
Що були в російськiм полонi,
А як у нiмецьку госпoду зайшли,
Схилили чоло на долонi.

Пiрнули сердеги в журливих думках
Об рiдного краю злiй долi,
Що вiйсько велике розбите у прах,
А цiсар, iх цiсар в неволi.

Заплакали гiрко, i сльози ряснi
В очах iх жалiбно тремтiли.
Один з них промовив: "О, горе менi,
Як рани старi заболiли".

А другий говорить: "Скiнчився наш спiв,
Не жаль було б нинi вмирати,
Та жiнка i дiти zostались самi,
Прийдеться самим загинати".

"Пусте жiнка й дiти! При чiм вони тут!
Гей, iншi тепер в мене болi.
Як будуть голоднi — в старцi хай iдуть,—
Мiй цiсар, мiй цар у неволi.

Ось слухай: як стрiну в дорозi я скiн,
Сповни мою волю послiдню,
Вiзьми мертве тiло до рiдних сторiн,
Щоб в землю я лiг свою рiдну.

Та знай: в домовину менi не забудь
Рушницю покласти у руку,
Пропам'ятний хрест мiй положиш на груди
I вiрну припашеш шаблюку.

От бачиш, я, брате, так хочу лежать,
Немов на шпильдвах, в домовині,
Аж чую в могилі я громи гармат
І гомін копит на долині.

Як цісар над гріб мій конем надлетить,
За ним стануть кулями бити,
Я встану із гробу й візьму в руки щит,
Щоб цісаря ним заслонити!"

Джерело:Цифрова Українська Бібліотека.